

Čís. 63 dis.

Okolnost, že se proti advokátu vede trestní vyšetřování pro značnou, zločinnou zpronevěru peněz klientů, je důvodem pro zastavení výkonu advokacie do pravoplatného skončení trestního řízení (§ 17 kárn. stat.).

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Ds I 5/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací nevyhověl, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnosti obviněného do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 14. února 1928, jímž bylo stěžovateli prozatímně zastaveno vykonávání advokacie.

Důvody:

Proti stěžovateli vede se přípravné vyšetřování pro zločin zpronevěry podle § 183 a 184 tr. zák. a byl stěžovatel v tomto vyšetřování po delší dobu ve vazbě. Slyšen zodpovědně v trestním řízení doznal, že ve více případech použil svěřených mu jako advokátu peněz pro sebe. Kárná rada vzhledem na zahájené trestní řízení, shledávajíc v dalším provozování advokacie stěžovatelem nebezpečí újmy pro čest a vážnost stavu, zastavila napadeným usnesením stěžovateli výkon advokacie až do pravoplatného skončení trestního řízení (§ 17 kárného statutu). Stížnosti do tohoto usnesení nelze přiznati oprávnění. Pokud jde o formální stránku napadeného usnesení, vytýká stěžovatel usnesení nedostatek odůvodnění neprávem. Že se opatření, zastavení advokacie, stalo vzhledem na zahájené trestní řízení, jest z usnesení zřejmo; čemu opatřením tím má býti čeleno, že újmě na cti a vážnosti stavu, jest v usnesení uvedeno a blíže uváděti, pro jaký trestný čin se trestní vyšetřování vede, čeho se stěžovatel dopustil, takže mu bylo nutno zatím advokacii zastaviti, k porozumění opatření, zejména pro stěžovatele, třeba nebylo. Ve věci samé vývody stěžovatelovy, že prý u něho nejde o naléhavý případ, odůvodňující zastavení advokacie, neobstojí. Nelze přisvědčiti stěžovateli, že jeho případ přestal býti naléhavým, když od zahájení trestního řízení uplynula již delší doba a kárná rada až dosud ani k zastavení advokacie ani k jinému opatření nepřikročila. Naléhavost případu jest posuzovati podle činu, který se klade stěžovateli za vinu, a podle vztahu, který má čin ke cti a vážnosti stavu jakož i k povinnostem advokátního povolání. Naléhavost případu nepominula ani uplynutím několika měsíců od objevení činu pokud se týče od zahájení trestního řízení, ani tím, že kárná rada dosud neuznala potřebu, snad vzhledem k vazbě stěžovatelově, nebo že neočekávala, že stěžovatel před skončením trestního řízení opět advokacii zahájí, by zakročila po rozumu § 17 kárného statutu. Naléhavým případ stěžovatelův podle své povahy a se shora uvedeného hlediska cti a vážnosti stavu a povinnosti povolání nepochybně jest. Jde o značnou, zločinnou zpronevěru peněz klientů, a s odsouze-

ním spojuje zákon ztrátu advokacie (§ 6 zák. ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. a § 26 tr. zák.). Dokud stěžovatel nebude podezření naň uvaleného prost, nelze mu ponechat výkon advokacie, neboť nesrovnávalo by se to se ctí a vážností stavu a mohlo by ohrozit důvěru k advokátnímu povolání (§§ 9, 10 adv. ř.). Nepochybila proto kárná rada uznávši na zastavení výkonu advokacie u stěžovatele. Vývody stěžovatelovými, že mu nelze činy, jichž se dopustil, vzhledem k okolnostem případu, přičítati za vinu a že nejednal z pohnutek nízkých a nečestných, zabývati se netřeba a ani nelze, neboť to ponechatí jest a ponecháno býti musí rozhodnutí v trestním řízení (§ 16 kárného statutu), pokud se týče případnému řízení kárnému. Dodává se ještě, že, pokud stěžovatel poukazuje na hmotnou újmu, která mu ze zastavení advokacie hrozí, nelze ani z toho důvodu opatření kárné rady s úspěchem napadati. Kdyby měla býti majetková újma důvodem, pro který by zastavení advokacie podle § 17 kárn. stat. nebylo přípustným, nemělo by ustanovení § 17 kárn. stat. vlastně smyslu, ježto zastavení advokacie bez majetkové újmy pro postiženého sotva se dá mysliti. Stížnost není opodstatněna a bylo se o ní usnésti, jak se stalo.

Čís. 64 dis.

Porušení povinností povolání může se advokát dopustiti jen proti svým klientům a proti svým stavovským úřadům.

Jednání neupřímné a záludné při plnění závazku (popření, že jiného advokáta substituoval a je povinen platiti jeho útraty), jest jednáním proti cti a vážnosti stavu (§ 10 odst. 2 adv. ř.).

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Ds I 6/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl, slyšev generální prokuraturu, odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 19. ledna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným kárným přechinem porušení povinností povolání, změnil však výrok napadeného nálezu v ten rozum, že se obviněný dopustil přechinu zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Obviněný tvrdí, že napadený nálezn spočívá na neúplném řízení, a odvolává se z něho co do viny i trestu. Nejzávažnější neúplností řízení jest obviněnému, že Dr. L. nebyl vyslechnut o důvodech, ze kterých zaslal dne 10. října 1924 přímo Josefu Ch-ovi zprávu o výsledku svých intervencí v jeho prospěch. Navrhovaného výsledku nebylo třeba. Byly předloženy jak dopis psaný Dr. L-em dne 10. října 1924 Josefu Ch-ovi, tak dopis zasláný jím téhož dne obviněnému. Ze srovnání obsahu obou dopisů plyne, že Dr. L. požadoval zaplacení útrat 600 Kč od obviněného,